

11/01/2016

Recull de Premsa

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

accesso

INTELLIGENCE TO SHINE

INDEX

PREMSA

2

INTERNET

15

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

accesso

INTELLIGENCE TO SHINE

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
11/01/16	EL GOBIERNO PRORROGÓ LA DEUDA A SECUOYA Y LUEGO LE CONCEDE UNA TDT / El Economista el Superlunes	5	1
11/01/16	EL SERRELL DE LANNA per Antoni Puigverd / La Vanguardia.cat	6	1
11/01/16	Marcela Topor, la nova primera dama / Regió7	7	2
11/01/16	ALVES I PIQUÉ: L'AUTOGESTIÓ DELS PRINCIPIS per Sergi Pàmies / La Vanguardia.cat	9	1
11/01/16	BERTELSMANN COMPRA EL CATÀLOGO DE MÚSICA DEL GRUPO PRISA / Expansión	10	1
11/01/16	EL PAÍS Y ENDESA CONVOCAN LA 15ª EDICIÓN DE 'EL PAÍS DE LOS ESTUDIANTES' / El País	11	1
11/01/16	GRAVAR D'AMAGAT / La Vanguardia.cat -Viure a Bcn	12	1
11/01/16	PUIGDI, EL INDEPENDENTISTA DE AMER / El País	13	1
11/01/16	La prensa de Madrid amaga qui són ?els invasors? de Puigdemont / Ara	14	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

El Gobierno prorrogó la deuda a Secuoya y luego le concede una TDT

La productora acumulaba un impago con la Agencia Tributaria de 2,3 millones de euros

El grupo se presentó al concurso por una licencia en plena renegociación con Hacienda

Eva Díaz MADRID.

El grupo Secuoya se ha hecho con una de las licencias de TDT que adjudicó el Ministerio de Industria el pasado mes de octubre gracias a una negociación previa con Hacienda. El Ejecutivo, en este caso el Ministerio que dirige Cristóbal Montoro, prorrogó a tiempo la deuda del grupo permitiéndole poder optar a uno de los seis canales que se repartían.

La productora granadina acumulaba una deuda con la Agencia Tributaria el pasado mes de abril de 2,29 millones de euros. Una situación que la invalidaba automáticamente para concurrir a cualquier concurso público, según establece la Ley de Contratos del Sector Público. Con deudas, no hay adjudicaciones. De este modo, Secuoya pidió el pasado 20 de abril, precisamente dos días después de que Industria sacara a concurso los seis canales de TDT, un aplazamiento de sus obligaciones tributarias. La respuesta de Hacienda llegó tres meses después. La Agencia Tributaria dio luz verde a la prórroga del pago el pasado 3 de agosto, aunque en esa fecha el grupo ya había presentado su oferta para concurrir a una televisión ya que concluía el 28 de mayo. "La Administración no nos podía dar por morosos cuando nos presentamos al concurso porque ya habíamos solicitado el aplazamiento, lo que significa que ya estábamos dentro del plazo de negociación con Hacienda, si ésta no había contestado aún es un problema suyo, no nuestro", asegura el presidente de la productora, Raúl Berdonés, a este diario.

El dueño de la compañía reconoce que si el Ejecutivo no les hubiera aplazado la deuda, no hubieran tenido más opción que pagarla de golpe si querían concurrir al concurso para obtener una televisión. "Nosotros a día de hoy no tenemos ninguna deuda con Hacienda, no somos morosos, tenemos un fraccionamiento de pago que cumplimos escrupulosamente todos los meses", insiste Berdonés.

Financiación pública

Hacienda endureció en 2014 los requisitos para permitir a las empresas aplazar sus pagos. El Ejecutivo pasó de conceder a las compañías la prórroga de sus deudas de forma automática a exigirle un aval próximo de solvencia, aunque en el pe-

El presidente del Grupo Secuoya, Raúl Berdonés. EE

Expansión en Latinoamérica: próximo objetivo, México

Ya está presente en Perú, Colombia, Chile y Miami. La productora Secuoya, en pleno proceso de expansión en Latinoamérica, busca ahora socio para entrar mediante una alianza en México, un país al que considera estratégico. La compañía tiene el foco puesto no sólo en el mercado azteca, sino en toda Latinoamérica y Estados Unidos. Su estrategia para entrar en los diferentes países fue consiguiendo una alianza con un socio local, excepto en el caso estadounidense donde se ha abierto una

filial propia llamada Secuoya USA. El grupo audiovisual inició su expansión internacional con la compra del 51 por ciento de la productora peruana Imizu en 2014. En la misma línea, el pasado mes de enero, la compañía cerró una alianza en Chile con Fábula, la única empresa del país austral que produce para la HBO. Tan sólo un par de meses después la empresa desembarcó en Colombia mediante la firma de una alianza al 50 por ciento con la Agencia Efe para crear la Productora Procobade.

riodo de petición de la prórroga la firma no tuviera capacidad de tesorería. El Ministerio quería evitar que las empresas se financiaran a través de la Administración, cuyos intereses de demora son más baratos que los que exige un banco.

La concesión de Industria

Tras la aceptación del Ministerio de Montoro del pasado 3 de agosto, llegó la buena noticia por parte del de Industria. El Gobierno le concedió a Secuoya en octubre un canal de TDT de resolución estándar. El grupo fue uno de los seis adjudicatarios. Mediaset, Atresmedia y Real Madrid TV consiguieron un canal en alta definición, mientras que Kiss TV y 13 TV también se hicieron respectivamente con otro canal estándar. Entre los perdedo-

res del concurso quedaron Vocento, el grupo Prisa o El Corte Inglés. El Ministerio de Industria, por su parte, no ha querido hacer ninguna declaración al respecto de la concesión de la licencia a Secuoya.

La compañía granadina comenzó el pasado 24 de diciembre la emisión en prueba de su nuevo canal al que han llamado D10. Por el momento se trata de promociones en bucle de su nueva televisión hasta que pongan en marcha su retransmisión oficial prevista para la próxima primavera. El Ejecutivo dio de plazo a las concesionarias hasta el próximo mes de abril para comenzar las emisiones. Sin embargo, Atresmedia fue la primera en lanzar su nueva televisión, Atreseries, que comenzó a emitir el pasado 22 de diciembre. El canal temático se ha centrado en el mundo de la ficción televisiva.

Pagos a Hacienda

El grupo Secuoya reconoce en las últimas cuentas presentadas ante el Registro Mercantil un saldo pendiente con la Administración de 4,2 millones de euros, al cierre del año 2014, un 46,8 por ciento más respecto a 2013. Concretamente, de esa cuantía 3,06 millones corres-

La empresa ya ha comenzado la emisión en pruebas de su nueva canal llamado 'D10'

ponden a "saldos pendientes de pago con la Hacienda Pública por IVA y Retenciones dado que la sociedad ha solicitado diferir su pago". La compañía reseña además que a fecha 15 de febrero ya había cubierto 1,18 millones de los 3,06 millones pendientes por aplazamientos. "Es legal financiarse con Hacienda, lo hacemos recurrentemente porque lo permite la ley", dice Berdonés.

Secuoya busca ahora, tras conseguir su canal, hacerse con las dos televisiones que posee Unidad Editorial a través de su filial Veo TV. Fuentes conocedoras de la operación aseguran a este diario que la compra de los canales rozaría los 50 millones. La adquisición dejaría tres canales al grupo y la posibilidad de meter cabeza entre los dos grandes: Mediaset y Atresmedia.

Antoni Puigverd

El serrell de l'Anna

De tant en tant, una anècdota menor pot tenir força categòrica. Un article de diari (que, com tots, el diari de l'endemà s'emportarà) pot explicar aquesta època tempestuosa. Parlo d'un article que l'escriptor Antonio Burgos va publicar a l'Abc fa una setmana en el qual, tot elogiant la CUP perquè "aunque ronean de separatistas han prestado a España el impagable servicio de mandar a Mas a tomar por saco", descrivia d'aquesta manera les militants d'aquesta organització: "Al igual que a las pelorratas proetarras de Bildu les dicen genéricamente Las Nekanes, estoy por sacar de pila como Las Flequis a estas horriboras nekanes de la CUP". I conclou: "¿Por qué las tiorras separatistas, ora vascongadas, ora catalanas, ora de Bildu, ora de CUP, han de ser tan feas?".

A Burgos li desagrada molt ERC, també. "¿Por qué tiene que pedir la separación de Cataluña un tío tan feo como Junqueras?". No són pas les frases més brillants, les que cito d'aquesta alta reflexió estètica. Burgos (que, en contra del que podríem pensar, no té el físic del David de Miquel Àngel) és exponent d'un tipus de periodisme dretà que no sap discrepar sense ferir. Fan servir les paraules com si fossin cops de puny.

Malgrat la seva alçada, aquest article ha tingut sobretot ressò al subterrani d'internet, pàtria del mal humor, on els seguidors més enfervorits d'una de les dues Espanyes han defensat Burgos, mentre que els seguidors de l'altra, no

menys enfervorits, l'han atacat, cosa que ha dolgut a un dels seus companys de cordada, que ha titllat l'articulista de víctima de la intolerància i de la llibertat d'expressió.

Per descomptat, és bo que Burgos hagi escrit i publicat aquest article: la llibertat d'expressió és certament sagrada i, a més,

per construir una hegemonia moral a Espanya. Té una enorme capacitat d'enquadrament i una gran energia combativa, però amb el seu captivament desperta tants anticossos (no solament perifèrics) que no aconseguirà mai que la seva visió d'Espanya sigui transversalment compartida.

Ara bé, el tema essencial que toca Burgos en el seu article és el de la lletjor. És lletja Anna Gabriel? Un tema que des dels vells grecs fa córrer tinta. A l'*Hípias major*, Plató posa en boca de Sòcrates un deliciós diàleg sobre la bellesa i la lletjor. Hípias identifica la bellesa amb una noia bonica. "I una eugua?". També pot ser-ho, reconeix. "I una olla de fang ben fet?". També, però no es pot comparar, diu Hípias, amb una euga o una noia. "Aleshores -respon Sòcrates- hem de donar la raó a Heràclit, que sostenia que el més bonic dels micos és lleig en comparació als humans". Sí!, contesta content Hípias. "Però aleshores la noia més bonica serà lletja, no?, si la comparem amb les deesses", conclou Sòcrates.

Seguint Plató, podem dir que la nostra percepció de la bellesa depèn de la idea de bellesa a la qual estem acostumats. La meua idea de bellesa em fa apreciar la gràcia d'Anna Gabriel, qui, malgrat la rotunditat del seu missatge polític, té una manera d'expressar-se que em sembla dolcíssima. Potser no em convenç el serrell, però no em molesta gens. M'agrada com s'expressa Gabriel fins i tot quan em desagrada el que diu: trobo que, quan parla, la cara se li il·lumina i, si,

la trobo bella. En canvi, Burgos i tots els que gaudeixen menyspreant les formes a què no estan avessats es deixen emprar en el seu món de referències. Tot allò que els és estrany els desagrada. L'estranyesa és la font de l'estupor i el rebuig. Ho explica Hegel a la seva *Estètica*. En temps no gaire llunyans, la mirada europea sobre els africans o els xinesos induïa a qualificar-los de lletjos; i viceversa. De la mateixa manera que la mirada del Renaixement sobre les formes del gòtic i el romànic va ser de rebuig (va costar molt recuperar l'interès per l'art medieval), la mirada de cada època tendeix a rebutjar les formes de les èpoques anteriors o bé les noves que introdueixen els precursors.

Aquell que es tanca en el seu petit món només sap veure lletjor en tot el que li és estrany. Queda molt limitat, atès que el

"Però aleshores la noia més bonica serà lletja, no?, si la comparem amb les deesses", conclou Sòcrates

món és molt gran i és ple de coses estranyes que, ben mirades, són admirables. En aquest punt, la reflexió més suggerent la fa Marc Aureli, l'emperador estoic: mirant les arrugues que es fan a la crosta del pa quan es cou, Marc Aureli diu que aparentment l'enlletgeixen, però que, de fet, estimulen el desig de l'aliment. El mateix passa, diu, amb les figures que s'obren quan són més dolces; o amb les olives, que són més bones quan són tan madures que semblen podrides. Marc Aureli troba bonica l'escuma que flueix de la boca del senglar quan corre; o la feresa del rostre del lleó. Tot el que sembla lleig, si es té prou intel·ligència i sensibilitat per mirar-ho, pot comportar, diu, "un encant singular".●

té moltes utilitats: permetre que l'escriptor es retrati, per exemple. Burgos dona per fet que usar les paraules com cops de punys ja et situa a l'alçada de Quevedo. La llibertat d'expressió també ajuda a entendre per què la dreta espanyola, per forta que sigui, té tantes dificultats

Carles Puigdemont, durant el seu discurs d'investidura

Puigdemont assegura el full de ruta de Mas

- ▶ El nou President de la Generalitat va ser investit amb 70 vots a favor, els 62 de Junts pel Sí i 8 de ceditos per la CUP
- ▶ El fins ara alcalde de Girona promet «deixar-hi la pell» per culminar el procés independentista
- ▶ El candidat d'última hora de JxS demana «perdó» a la ciutadania per la manera com s'han fet les negociacions

UN NOU TIMONER PER AL VIATGE A ÍTACA ■ Gairebé en el temps de descompte, Carles Puigdemont va ser escollit ahir a la nit 130è President de la Generalitat amb els vots de Junts pel Sí i 8 que la CUP va aportar per garantir el procés cap a la ruptura amb l'estat. Puigdemont va presentar el mateix programa de govern que ja havia defensat Artur Mas en les investidures fallides del mes de novembre passat

AGÈNCIES/REDACCIÓ | MANRESA

■ Els fins ara alcalde de Girona, Carles Puigdemont, va ser investit ahir el 130è President de la Generalitat de Catalunya en el marc d'un ple d'investidura celebrat al Parlament que va finalitzar amb 70 vots a favor -els 62 de Junts pel Sí i 8 de la CUP-, 63 en contra i 2 absències, ambdues provinents de la formació cupaire. Amb aquest resultat, els vots favorables a la investidura del president van superar els 68 vots que estableix la majoria absoluta.

El nou President de la Generalitat va garantir, durant el seu parlament en el ple d'investidura, que els compromisos sobre el full de ruta ja defensats per Mas en les seves investidures fallides es mantenen «inalterables», i va apostar per «començar a caminar a la llum de la declaració aprovada el 9 de novembre». En el seu discurs, Puigdemont va refermar, amb diversos punts, els passos del procés cap a la independència: culminació de la fase participativa, disseny definitiu de les estructures d'Estat, tramitació al Parlament de la llei de procés constituent, tramitació de la llei de constitucionalització i plena internacionalització del procés.

El ja president va assegurar que assumeix el càrrec, «segurament», de manera «temporal», ja que va dir que «els moments irrepetibles necessiten lideratges irrepetibles», i va garantir que s'hi «deixarà la pell» per aconseguir la independència perquè no és l'hora dels «covards». En el seu discurs, Puigdemont va demanar que es deixi de banda

«l'orgull» per assumir «la dignitat», per tal de culminar el procés sobiranista sense «covardies» però tampoc amb «temeritats».

Així mateix, Puigdemont va fixar les tres prioritats del seu govern, que va anomenar com les tres «famílies»: la primera prioritat és que Catalunya sigui «un país més just, més equitatiu i més saludable»; en segon lloc, va defensar que Catalunya ha d'oferir més feina, ha de ser més creativa i més oberta; finalment, va situar com a tercera prioritat que el país sigui més transparent i un exemple de bones pràctiques. El nou president va presentar un programa calcat al d'Artur Mas que inclou «estructures d'Estat» com, per exemple, l'articulació d'una «constitució catalana». Puigdemont va prometre iniciar de forma imminent el procés participatiu perquè els ciutadans facin aportacions a una futura «constitució», com a fase prèvia a la seva tramitació al Parlament. Així mateix, va destacar com a prioritat l'«Agència Catalana de la Seguretat Social», des de la qual «s'articularen les polítiques socials del futur Estat català», així com l'«hisenda pròpia», «un Banc Central de Catalunya» i, fins i tot, «duanes». Per al nou president també serà clau la «plena internacionalització del procés de constitució del futur Estat», que va afirmar que vol fer de manera dialogada amb el Govern central, la Unió Europea i la comunitat internacional.

Pel que fa a la carpeta social, Puigdemont adoptarà el pla de xoc social acordat entre JxS i la CUP, apli-

Xiulets a l'hemicicle per al rei Felip VI

▶ L'anunci de la presidenta del Parlament, Carme Forcadell, que la investidura de Carles Puigdemont com a President de la Generalitat serà comunicada al rei Felip VI va ser rebut amb xiulets d'una banda de l'hemicicle, procedents de la tribuna d'invitats. Al final de la votació, Puigdemont va fer una breu intervenció per agrair la seva investidura i prometre que intentarà «ser digne» de les «expectatives i esperances» que hi ha dipositades en ell, i va acabar el seu parlament amb un eloqüent «visca Catalunya lliure».

cant immediatament les mesures més urgents en matèria d'habitatge i pobresa, encara que de moment no té garantits uns pressupostos de 2016, a l'espera dels moviments de la CUP.

El flamant president també es va comprometre a preservar el model d'escola educativa «inclusiva» i a garantir l'accés a la cultura en igualtat de condicions. A més, el candidat va assegurar que treballarà per tenir «més i millor treball», adaptar la FP al mercat de l'ocupació i contribuir a ajudar en les pimes, entre altres mesures.

Inici amb disculpes

Puigdemont es va començar el seu discurs d'investidura demanant «perdó» als catalans per la mane-

ra com finalment s'ha arribat a un acord «in extremis»: «No ho hem fet prou bé, cadascú a la seva manera, segur que uns menys bé que altres, però és cert i els ciutadans així ens ho han transmès que hem estat a punt de dispersar la feina feta i transformar les il·lusions i esperances compartides en un episodi poc edificant». Alhora, també va agrair a l'expresident, Artur Mas, que hagi fet un pas al costat. «Quan hi havia un mandat clar tu -dirigint-se a Mas- has decidit fer un pas al costat quan tenies tot el dret, perquè te l'havies guanyat, a presidir el país. El teu gest és dolorós per a tu i per a molts de nosaltres, però és un gest excepcional i exemplar, ple de coratge», va apuntar Puigdemont, que va subratllar que unes noves eleccions haurien suposat una «esmena a la totalitat a qui no se la mereix, el poble», que ja es va pronunciar el passat 27-S.

Brillantor a les rèpliques

Si en el seu discurs inicial, Puigdemont es va mostrar tens i molt cenyit al guió, en les rèpliques a les intervencions de l'oposició va mostrar més reflexos i fins i tot brillantor. En aquest torn va assegurar que no situarà el Parlament ni les institucions catalanes «fora de la llei» i va asseverar que governarà per al conjunt dels catalans. Puigdemont va fer aquestes asseveracions sense concretar si les seves afirmacions inclouen també les lleis estatals o només les lleis que emanin del Parlament.

Puigdemont va cridar els grups a deixar els «prejudicis» per poder

arribar a acords en els aspectes del pla de govern que els agradin.

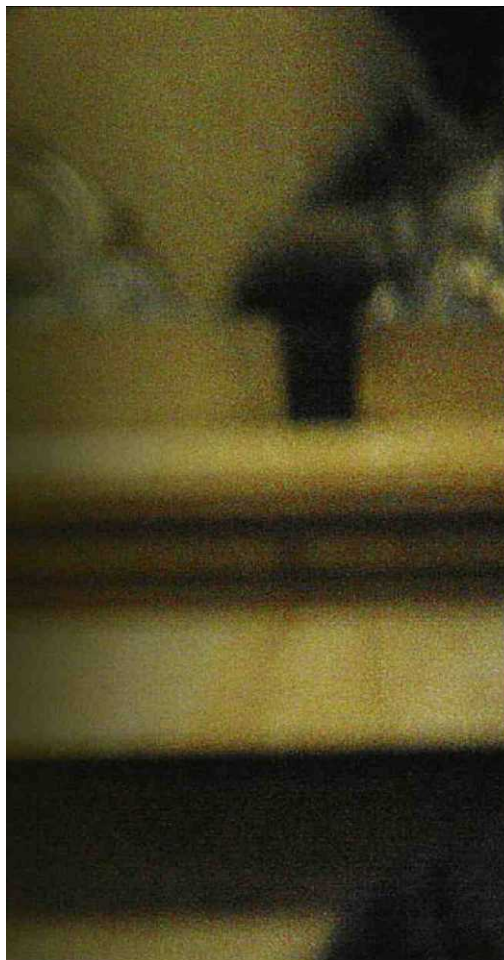
Puigdemont va respondre a la líder de Ciutadans, Inés Arrimadas, que el tuit que va fer temps enrere sobre «expulsar els invasors» era una cita del periodista gironí Carles Rahola, executat pel franquisme, que instava a fer fora el feixisme. «I aquest tipus d'invasors i l'urpa del feixisme sobre les nostres vides no la volem mai», va sentenciar Puigdemont, aixecant els aplaudiments dels diputats de JxS, CUP i Catalunya Sí que és Pot. Al socialista Miquel Iceta va assegurar-li que no té previstes mesures per si les institucions catalanes queden fora de la llei perquè va garantir que això no passarà.

Puigdemont, que en les rèpliques va semblar posar nota a les intervencions dels seus interlocutors, va retreure al líder de Catalunya Sí que és Pot, Lluís Rabell, que semblés «enfadat» i va qüestionar que es pugui pactar un referèndum amb l'Estat, com proposa aquest grup.

Pel que fa al PPC, Puigdemont va lamentar «el to d'amenaça» del líder del grup parlamentari, Xavier García Albiol, tot i que va afegir: «aquest punt menyspreu cap a la meva persona el debilita a vostè».

Més agradable va mostrar-se amb la portaveu de la CUP, Anna Gabriel, amb la qual va celebrar «coincidir en moltes coses» i que espera que es «trobin en el camí» sobiranista. Tot i no compartir ideologia, va afegir en to de broma, va fer notar que «n'hi ha que diuen que portem el mateix pentinat».

Marcela Topor, la nova primera dama

▶ La periodista Marcela Topor, dona del nou President de la Generalitat, i la família del fins ahir president, Artur Mas, van ser algunes de les personalitats presents en la tribuna d'invitats del Parlament, entre les quals els tres ex-presidents de la cambra catalana. Topor, d'origen romanès, dirigeix i condueix en un perfecte anglès el programa d'entrevistes a estrangers que viuen a Catalunya «Catalan connections», que s'emet a El Punt Avui TV. Puigdemont i Topor, pares de la Magalí i la Maria, es van conèixer quan el grup de teatre en què treballava Topor, avui una convençuda independentista, va actuar al festival gironí Fitag.

PER L'ESCAIRE

Sergi Pàmies

Alves i Piqué: l'autogestió dels principis

La reflexió sobre la premsa que Alves ha fet al seu compte d'Instagram ha obligat el Barça a desmarcar-se'n per no contribuir a un altre incendi en una setmana d'alta piromania recreativa. Resultat: dissabte el Camp Nou va rebre el jugador amb un afecte simptomàtic. No és la primera gada que la grada se solidaritza amb crítiques a la premsa. El periodisme esportiu entès com a carn de generalitzacions fàcils no té prestigi. És més: en algunes fases de la història, una part de l'afició esperava els periodistes a la sortida del Camp Nou per insultar-los. I el sensacionalisme de trinxera i taverna, tan practicat avui, tampoc ajuda a enfortir els músculs del respecte. En un context de populisme de samarreta, púlpit o ficció de sala de muntatge, les disputes es dirimeixen més entre hooligans que entre aficionats.

¿I si Alves tingués una part de raó? La passió induïda és més rendible que l'anàlisi, però deixa seqüeles més doloroses. Les fal·làcies es cotitzen més que els arguments i l'exabrupte dona més espectacle que la ponderació. L'insult que conclou la reflexió d'Alves, però, l'equipara a la mateixa porqueria que critica. Però el text inclou elements que no hauríem d'ignorar amb orgull corporativista ofès. La reacció de l'Associació de la Premsa Esportiva és més alarmant que l'insult. Una de les contradiccions del nostre gremi és que els exigim als jugadors que fugin dels tòpics insubstancials, però quan s'expressen amb una franquesa impúdica els acusem de ser uns bocamolls. És veritat que no ser previsible no hauria d'implicar ser imbècil.

Rebel·lar-se contra la perillosa utilització que es fa de les rivalitats entre jugadors no ens hauria d'escandalitzar. En

TONI ALBIR / EFE

Gerard Piqué felicita Lionel Messi dissabte passat

certa mesura, a Alves li passa el mateix que a Piqué (que també va rebre el suport del Camp Nou). Són jugadors que han decidit no ignorar les reaccions que provoquen i que s'han situat en una posició capaç no solament de suportar la pressió sinó de transformar-la en provocació i estímul. Administren la seva imatge pensant més en els seus fills que en una neutralitat pedagògica de valors de club que només funciona si es respecten les regles del joc (i les regles no es respecten ni al futbol ni al periodisme). Cadascú a la seva manera, tots dos acostumen a argumentar que "són així". És un argument

pobre. La prova: el personatge públic que en els últims anys més ha repetit que "és així i que si t'agrada bé i sinó també" és Belén Esteban.

Com molt bé ha subratllat aquests dies Miguel Rico, *ser així* no ha estat mai una justificació per vanter-se de ser un cretí o un psicòpata. La civilització es basa, per sort, en el fet que procurem no comportar-nos exactament com som per evitar mals majors. En un paisatge en què l'exposició pública interfereix tant en la teva vida, respondre és una opció de legítima defensa. I hi ha jugadors que trien la dreuera de la desinhibició i fins i tot d'un cert

narcisisme recreatiu sabent a què s'exposen, igual que quan Cantona va trencar-li la cara al cafre que l'insultava va haver d'assumir una sanció proporcional a la seva reacció. La contradicció apareix quan ens adonem que les conferències de premsa d'Alves i Piqué ens (als periodistes i els aficionats) mobilitzen més que una d'Iniesta, que és el sùmmum de l'exemplaritat i de l'equilibri corporatiu.

El problema, com sempre, és la generalització. I no solament la utilització que fa la maquinària mediàtica dels jugadors,

L'insult que conclou la reflexió de Dani Alves l'equipara a la mateixa porqueria que critica

com denuncia Alves, sinó la utilització que la maquinària mediàtica fa dels periodistes. Avui el canibalisme és un trampolí. Per això és saludable resistir-se als escarafalls corporatius i no donar-se per al·ludit ni quan se'ns insulta ni quan s'apel·la a una cohesió gremial oportunista i anacrònica. Si els exigim que no siguin només futbolistes sinó que també ens entretinguin quan no hi ha partits, correm el risc que acabin entretenint-nos d'una manera que no ens agradi. Si, a més a més, ho fan a través d'una xarxa social privada que som els primers en venerar amb baves gregàries, hem d'estar disposats a llegir barbaritats o carallotades. Mentrestant, ens queda el dret a la indignació no pas pel que Dani Alves pugui dir a Instagram sinó per alguna errada que pugui costar-nos un gol. Tant de bo la nostra relació continuï sent només futbolística!

Bertelsmann compra el catálogo de música del grupo Prisa

OFENSIVA EN EL MERCADO HISPANO/ BMG, la filial musical del gigante alemán, adquiere más de 6.000 obras musicales controladas por el grupo multimedia español, que reúnen grandes éxitos de los 80 y 90.

I. del Castillo, Madrid

BMG, la compañía filial del grupo alemán Bertelsmann para el negocio musical, ha adquirido la totalidad de los catálogos de música de las compañías editoriales Nova y Lyrics & Music, ambas propiedad de Prisa Radio. Estos catálogos incluyen los derechos de explotación de algo más de 6.000 obras musicales, cuyos derechos de autor formarán parte, a partir de ahora, de BMG.

El gigante alemán es el cuarto grupo editorial musical del mundo, pero con esta adquisición refuerza sustancialmente su posición en los

Lo que compra BMG no son las grabaciones, sino un porcentaje de la propiedad intelectual

mercados de habla hispana, especialmente en Latinoamérica. Lo que adquiere BMG son porcentajes, normalmente inferiores al 50%, de los derechos de autor de cada una de las canciones u obras musicales que el grupo Prisa Radio había ido acumulando a lo largo de su historia debido a su modelo de negocio.

No se trata de las grabaciones, sino de la propiedad intelectual de la obra, de forma que si, por ejemplo, se usa una canción para un anuncio o se hace una versión de un tema, BMG será remunerada a través de la SGAE.

En la explotación musical de Prisa Radio, con programas como *Los 40 principales*, la compañía obtenía una participación de las obras -siempre minoritaria- a cambio de la difusión y la comunicación de las canciones, cuya emi-

ESTRATEGIA

BMG, que estaba presente sobre todo en los mercados anglosajones, refuerza así su posición en el mercado musical de habla hispana, con muchos de los grandes éxitos de la música pop en español de los ochenta y noventa.

sión en la principal radio musical de España era un requisito para que se convirtieran en éxitos de ventas.

Éxitos de los ochenta

Entre las más de seis mil obras adquiridas, por un importe no revelado, figuran los

derechos de explotación de algunas de las principales canciones de la historia del pop español. Así, entre ellas se encuentran éxitos de las décadas de los 80 y 90 como *Macarena* (Los del Río), *Y cómo es él* (José Luis Perales), *A quién le importa* (Alaska), *Ni tú ni nadie* (Alaska), *Bailar pegados* (Sergio Dalma), *Cuando brille el Sol* (La Guardia), *Como yo te amo* (Raphael), *20 de abril* (Celtas Cortos), *Bienvenidos* (Miguel Ríos) o *Lobo hombre en París* (La Unión), entre otros.

Asimismo, destacan canciones más recientes como *Devuélveme la vida* (Antonio Orozco), *Sueño su boca* (Rául), *Estoy hecho de pedacitos de ti* (Antonio Orozco), *Cántame* (María del Monte) y *Tractor Amarillo* (Zapato Veloz).

Aunque Prisa Radio ha

vendido la totalidad de su catálogo la decisión no supone su voluntad de abandonar el mercado musical, por lo que continuará con su actividad editorial musical, aunque ahora partiendo de cero.

Bertelsmann

BMG es una de las grandes filiales del gigante alemán Bertelsmann que cuenta, además, con cadenas de televisión (Grupo RTL, que participa en Atresmedia), editoriales de libros (Penguin Random House), revistas (G+J), servicios de medios (Arvato) e impresión (Be Printers). BMG, que cuenta con once oficinas en todo el mundo, administra los derechos de autor de 2,5 millones de canciones y composiciones de unos 70.000 compositores y artistas. Creada en 2008, tras la salida de Bertelsmann del negocio mu-

Hartwig Masuch, consejero delegado de BMG.

BMG factura más de 300 millones de euros y controla los derechos de 2,5 millones de temas

sical directo, con la venta de su participación en Sony-BMG, la filial logró en 2014 una facturación superior a los 300 millones de euros, con un crecimiento interanual superior al 20%.

La Live / Página 2

EL PAÍS y Endesa convocan la 15ª edición de 'El País de los Estudiantes'

EL PAÍS, Madrid

El País de los Estudiantes, programa educativo en el que profesores y alumnos forman equipos para editar un periódico impreso y digital, alcanza este año su 15ª edición. Será un año especial, con varias novedades. Las más importantes: el concurso amplía la posibilidad de participar a los primeros cursos de secundaria, concediendo un nuevo premio, y celebrará el Día del Periodismo de una forma especial en uno de los centros participantes.

Muchos personajes conocidos del mundo de la comunicación participarán en esta 15ª edición de *El País de los Estudiantes*. El programa —gratuito— está dirigido a profesores y alumnos de ESO, Bachillerato y FP de grado medio.

Para celebrar el Día del Periodismo, entre todos los equipos registrados, con un mínimo de cinco alumnos, se sorteará la celebración de una jornada periodística en uno de los centros educativos inscritos. Durante esa jornada, los alumnos tendrán la oportunidad de conocer de primera mano las experiencias y los consejos de periodistas de EL

PAÍS, que acudirán a su centro a compartir un día con ellos.

Lo que no cambia es el espíritu del concurso. *El País de los Estudiantes* es un espacio de comunicación, expresión y debate en el que los jóvenes podrán compartir su visión de la actualidad, convirtiendo las aulas en la redacción de su propio periódico y ejerciendo de forma auténtica la labor de reporteros, fotógrafos, maquetadores... Ayudando a los estudiantes a desarrollar su capacidad de expresión y a conocer de primera mano el mundo del periodismo. En la edición de 2015, participaron más de 21.000 alumnos y 4.350 profesores,

Celebración de la 13ª edición de *El País de los Estudiantes*. / CLAUDIO ÁLVAREZ

pertenecientes a 1.900 centros educativos.

Con el objetivo de fomentar la lectura de medios de información y de ayudar a los participantes en el programa, organizado por EL PAÍS y Endesa, los equipos inscritos podrán disponer de ejemplares del periódico en el aula o de suscripciones digitales al diario, así como del suplemento semanal *El País de los Estudiantes*. Además, la web del programa (<http://estudiantes.elpais.com>) ofrece consejos para la pu-

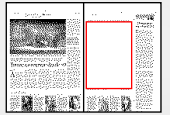
blicación de un periódico y varios canales de comunicación para que se puedan resolver las dudas y para ayudar a los equipos en todo lo que necesiten.

El País de los Estudiantes entregará grandes premios a los equipos ganadores: material informático para el centro, viajes de estudios para los tres equipos ganadores, colecciones...

Los premios especiales se entregarán a los mejores trabajos en diferentes categorías y tendrán como recompensa una ta-

bleta digital. También estará a disposición de los alumnos el Área de Ocio, un espacio en el que encontrarán juegos como *El Más Informado*, donde podrán demostrar lo que saben de la actualidad a través de diferentes preguntas y con el que podrán ganar también tabletas digitales.

Más información e inscripciones en www.estudiantes.elpais.com
 Correo electrónico: ayuda@estudiantes.elpais.com

Un llibre del periodista i advocat Fernando Gómez Sáez alerta del risc legal dels reportatges amb càmera oculta

Gravar d'amagat

YOSHIKAZU TSUNO / AFP

Una empleada de l'empresa japonesa CCP, amb un helicòpter de joguina que porta una càmera digital

MARÍA-PAZ LÓPEZ
Berlín

La tecnologia per gravar imatges i sons s'ha sofisticat tant que la seva utilització en el treball periodístic presenta cada vegada més desafiaments. La càmera oculta, una de les eines més utilitzades per nodrir de dades els reportatges televisius d'investigació, ensopega amb límits legals que obliguen el periodista a sospesar bé les implicacions de gravar persones que ignoren que les estan gravant. En un llibre de recent publicació a Espanya, *Els reportatges d'investigació amb càmera oculta. Estudi periodístic i jurídic*, el periodista i advocat Fernando Gómez Sáez analitza quan poden fer-se servir legalment i èticament micròfons i càmeres ocultes, i conclou que hauria de ser l'últim recurs.

“La càmera oculta només s'ha d'utilitzar quan no existeixi cap altra possibilitat de demostrar amb treball i investigació el que es pretén –sosté Gómez Sáez–. I si la matèria sobre la qual treballem pot ser delictiva, crec que el periodista hauria de pensar abans en

la seva missió en la societat que en el seu ego. És a dir, en algun cas potser és millor posar en coneixement de la policia l'assumpte que s'investiga, encara que això suposi perdre una possible exclusiva”. Fernando Gómez Sáez (Almansa, 1966), llicenciat en Ciències de la Informació per la Universitat Complutense de Madrid i doctor en Dret Constitucional per la UNED, treballa com a periodista a la cadena televisiva d'esports Eurosport, actualment a Madrid, i del 1995 al 1999 a París. Abans d'això, va treballar durant sis anys a TVE.

Aquesta llarga trajectòria de contacte diari amb la rutina laboral periodística s'aprecia al llibre, on el vessant jurídic de l'ús de la càmera oculta té també un gran pes. Motiu: la llibertat d'expressió com a dret fonamental xoca de vegades amb altres drets també fonamentals, com el dret a l'honor, la intimitat i la mateixa imatge, tots ells recollits a la Constitució. Com a criteris per no incórrer en irregularitats, el periodista i advocat indica “l'anonimat, el consentiment dels gravats i haver obtingut la informació en un lloc adequat”.

El llibre de Gómez Sáez, editat per Dykinson, es basa en la tesi doctoral defensada pel seu autor el 2014, resultat de quatre anys d'investigació. En el volum, Gómez Sáez explora a fons la primera sentència del Tribunal Constitucional sobre el tema, dictada el 2012, sobre el cas de l'esteticista Rosa María Fornés, la veu i imatge de la qual van aparèixer en un reportatge d'El Mundo Televisión que va emetre el valencià Canal 9 sense que ella sabés que la gravaven. El reportatge buscava demostrar preteses irregularitats en els tractaments estètics aplicats al seu saló. El TC va condemnar les dues empreses periodístiques, ja que va considerar que hi va haver una intromissió il·legítima en haver-se gravat en un lloc privat.

“La perícia periodística consisteix a ser capaç de demostrar irregularitats sense envair el dret a l'honor, a la intimitat o a la pròpia imatge, o de la manera menys nociva, per poder superar la prova de la justícia –conclou Gómez Sáez–. Ningú no diu que sigui senzill”. De fet, des de la sentència del TC, els mitjans s'han tornat previnguts i s'utilitza menys la càmera oculta. ●

Emprendedor constante, algunos acusan al nuevo 'president' de tener grandes ideas para dejarlas por otras distintas

Puigdi, el independentista de Amer

REBECA CARRANCO, **Amer**
"Me enganchas preparando el discurso y no te puedo atender aún. Disculpa", escribe Carles Puigdemont, pocas horas antes del pleno de su precipitada investidura, que incluso pilló por sorpresa a su familia. "Lo supimos por un tuit", contaba ayer su padre, un hombre de 88 años, cuando salía de misa de 12 en Amer, una localidad de 2.300 vecinos en el interior de Girona.

Carles Puigdemont, de 53 años, el segundo de ocho hermanos, es un periodista cercano, inquieto, bregado a nivel institucional en la política municipal, al que todos conocen como Puigdi. "Desde los 16, 17 años, tiene el país en la cabeza", cuentan personas de su entorno, una implicación política que se tradujo en la fundación de las juventudes de Convergència en Girona en 1981. Pero "jamás había entrado en guerras por cargos o por formar parte de las ejecutivas". Hasta 2006 no dio el paso institucional, como diputado en el Parlament.

Antes, se caracterizó por una incontenible vocación emprendedora. Montó la Agencia Catalana

de Noticias, que en 1999 ya tenía periodistas multimedia que trabajaban con portátiles, viajó por Europa y escribió el libro *Cata... què?*, donde habla de la visión de Cataluña en el extranjero. Creó la editorial Cat Ediciones y después el diario en inglés, *Catalonia Today*, que aún existe, dirigido por su esposa y madre de sus dos hijas, la rumana Marcela Topor. Ambos se conocieron cuando ella viajó a Cataluña invitada por un festival de teatro no profesional.

"Siempre se la ha acusado de tener arrancadas de caballo y paradas de burro, de tener grandes

ideas y abandonarlas luego por otras nuevas", dice una persona de su entorno, que le define como "nervioso, inquieto, un culo de mal asiento". Tiene un carácter "peculiar", aseguran otras fuentes que le conocen profesionalmente. "Es un hombre de pocos amigos, pero muy fieles", añaden.

Ha construido su trayectoria bajo el cobijo de Convergència sin asumir ningún cargo hasta que fue elegido para dirigir la Casa de Cultura de Girona (2002-2004), que depende de la Diputación, un puesto claramente político.

Como alcalde de Girona, ha

puesto la ciudad a la cabeza del independentismo más pétreo. Girona fue denunciada por incumplir la ley de banderas, por alquilar trenes en 2013 para la Diada y ahora está siendo investigada por la Audiencia Nacional por adherirse a la declaración rupturista del Parlament del 9 de noviembre. También declaró a la delegada del Gobierno en Cataluña, María de los Llanos de Luna, persona *non grata* en la ciudad por las denuncias contra el consistorio. Gobierno en minoría, lo que le obliga a pactar con otras fuerzas, incluso con el PP.

También ha tratado de poner a Girona en el mapa como una gran ciudad, una de sus obsesiones, con iniciativas como acoger parte del rodaje de *Juego de tronos*. Y ha transformado la oficina de comunicación y la presencia del Consistorio en las redes. Desde 2007, tiene cuenta en Twitter, que lleva él mismo.

"La misión será de 18 meses. No viene para quedarse; no creo que quiera hacer carrera", asegura una de las personas que le conocen. Y añade: "No se arrugará ni un pelo".

Felicitación del Barça polémica

El Barça colgó anoche en las versiones en castellano, catalán e inglés de su cuenta oficial de Twitter un mensaje que de inmediato levantó la polémica en esa red social. El texto del club, cuyos principales dirigentes han apoyado en los últimos meses con claridad el proceso secesionista, dice: "Felicidades, presidente Puigdemont. Que el acierto os acompañe en esta etapa histórica y apasionante que hoy inicia nuestro país, Catalunya".

"Podéis tener confianza en él", dice Anna, su quinta hermana, en la panadería familiar en Amer, donde acuden los vecinos para felicitarles. "Gracias", le dice una anciana emocionada. Anna espera poder cerrar mañana la pastelería e ir a la toma de posesión de su hermano como *president*. Algo que jamás habrían imaginado.

La premsa de Madrid amaga qui són “els invasors” de Puigdemont

Amb botes altes d'anar a pescar truites, els periodistes de Madrid van baixar dissabte als budells de l'hemeroteca amb l'ànim de trobar alguna frase per retreure al nou president de la Generalitat, Carles Puigdemont. El periodisme de declaració, quan es fa descongelant frases antigues –o tuits, en la seva modalitat postmoderna i esferificada–, després sempre ferum de llobarro abandonat al sol. El que no va generar un parpelleig anys enrere se serveix ara com a agressió intolerable. Si a sobre el llobarro ve sense acompanyament –és a dir, despullat de context– el plat esdevé una menja impossible.

Es el que ha passat amb la frase “Els invasors seran foragitats de Catalunya”, que, de manera més o menys creativa, han reproduït les portades de tres dels quatre diaris de Madrid, atribuint-la a Puigdemont. Cap de les primeres pàgines aclareix que no són paraules pròpies seves, sinó que van ser dites per Carles Rahola, assassinat pel règim franquista, al qual l'alcalde gironí parafrasejava. I ho feia després d'explicar que, com a president de l'Associació de Municipis per la Independència, no pensava acovardir-se per les amenaces de la delegació del govern espanyol davant del procés. Tres de quatre diaris de Madrid obrien pàgina amb la cita en qüestió, suggerint que era pròpia de Puigdemont. Només en la lletra petita del text aclarien que es tractava d'una frase manllevada (i *La Razón* no feia ni això). Però en no explicar tot el context, podia assimilar-se aquest “invasors” a “els espanyols”, quan el que estava fent Puigdemont era equiparar estrictament la delegació del govern amb el règim franquista. Que pot ser una comparació discutible, però en cap cas té les connotacions –el llobarro emètic ataca de nou– amb què ha estat presentada per mitjans poc escrupolosos.

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

accesso

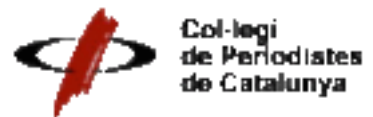
INTELLIGENCE TO SHINE

Periodisme i Mitjans de comunicació

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
11/01/16	Un president periodista / Media.cat - Observatori crític dels mitjans	18	1
11/01/16	Muere Ernesto Vera, presidente de la Federación Latinoamericana de Periodistas / PRNoticias	19	1

Periodisme i Mitjans de comunicació

Un president periodista

Dilluns, 11 de gener de 2016

En política, son molts els qui creuen que tot està minuciosament programat i que fins i tot les decisions més rocambolesques són fruit d'una obscura estratègia ordida en un despatx ple d'assessors i de maquiavels. Els més escèptics i els qui hem entrellucat una mica de prop com són les cuines de la política ens encarreguem sovint de dir que no tots els reis porten corona. Ara, però, després dels últims episodis de la política catalana, només els més ingenus poden continuar amb aital creença. Si no que ho preguntin a Carles Puigdemont, fins avui feliç alcalde de Girona, que a partir d'ara comprovarà com la vida se li omple descortes, inauguracions i discursos escrits per altri pels dissenys de latzar i el mal part d'unes negociacions més complicades que una ascensió a l'Everest amb espardenyets. Finalment, però, ell és llarg, i serà un periodista qui menarà el destí d'aquest país cap a la independència si tot va bé i trobem botes de muntanya per a tothom. Que Carles Puigdemont sigui periodista no deixa de ser una anècdota. També és pare, amant de la música heavy, tuitaire actiu i fill de pastisser. Té, això sí, el mèrit d'unir en una mateixa persona dues de les professions suposadament més mal considerades per la societat: la política i el periodisme. Per als periodistes barnilers que ens apleguem sota el paraigua de Mèdia.cat, però, cal reconèixer que el fet té certa gràcia, perquè podem afirmar sense por a equivocar-nos ni a sonar massa mafiosos que Puigdemont és un dels nostres. Redactor en cap d'El Punt, fundador de l'Agència Catalana de Notícies (ACN) llargament somniada per Ramon Barnils i impulsor del Catalonia Today, és obvi que Puigdemont té una visió del país i de la professió amb la qual molts ens sentim còmodes. L'ACN és una estructura d'estat mediàtica, que ofereix des de fa anys una alternativa de qualitat a les agències de premsa estatals. Pel que fa al Catalonia Today, tot i que amb un impacte infinitament menor, fa evident la preocupació de Puigdemont per mostrar el país més enllà de les nostres fronteres territorials i lingüístiques. Ja el 1994 va publicar Cataquè? Catalunya vista per la premsa internacional, que anava en la mateixa direcció. Tot això, però, li servirà de ben poc en la tasca de presidir el país. Segur que li resultarà molt més útil la seva experiència com a alcalde de Girona, diputat del Parlament o president de l'Associació de Municipis per la Independència (AMI). I, com ha passat aquests darrers anys, la millor arma per resistir les escameses que de ben segur vindran és saber que té un poble alegre i combatiu fent-li costat i empenyent quan convé. Que de l'ACN a l'ANC només hi va un petit canvi en l'ordre de les lletres i tan necessària és una com l'altra.

Muere Ernesto Vera, presidente de la Federación Latinoamericana de Periodistas

Dilluns, 11 de gener de 2016

El periodismo cubano y latinoamericano está de luto por el fallecimiento de Ernesto Vera , presidente de honor de la Federación Latinoamericana de Periodistas (FELAP) y de la Unión de Periodistas de Cuba (UPEC). Verá, de 86 años, murió este domingo en la mañana, en La Habana, a consecuencia de un cáncer que padecía. La noticia fue divulgada mediante un comunicado de la UPEC, a través de su página web cubaperiodistas.cu. Vera ocupó importantes responsabilidades en la prensa cubana. Fue director de los periódicos La Calle y La Tarde , vicedirector de Revolución y fundador del reconocido Granma, del cual llegó a ser subdirector. Al crearse la Unión de Periodistas de Cuba, el 15 de julio de 1963, ocupó el cargo de vicepresidente. En el año 1966, tras rendir el informe del Segundo Congreso de la UPEC, fue elegido como presidente, función que desempeñó hasta 1986, cuando pasa a dirigir el Centro Regional de la Organización Internacional de Periodistas (OIP) para América Latina, con sede en México e integra la directiva de la FELAP, organización de la que fue declarado también Presidente de Honor. En el seno de la FELAP, con la idea de propiciar un periodismo libre en Patrias libres, Ernesto desplegó una intensa actividad en la dignificación del ejercicio de la profesión en Nuestra América , la denuncia de los asesinatos y agresiones contra periodistas por parte de las dictaduras militares del continente (...) Decenas de periodistas deben hoy a Ernesto Vera su decisivo aporte para la creación de los estudios de Periodismo como carrera universitaria en las Universidades de La Habana y de Oriente (Santiago de Cuba), así como los cursos de formación y superación de corresponsales voluntarios en todas las provincias del país, explica el comunicado. Durante muchos años Ernesto Vera mantuvo su presencia como profesor en las aulas tanto de la Universidad de La Habana como en el Instituto Internacional de Periodismo José Martí, el cual se fundó durante su mandato en la UPEC, como centro insignia de la educación y superación profesional de periodistas cubanos y de varios países, con los auspicios iniciales de la Organización Internacional de Periodistas (OIP). En esta última, asumió una de las vicepresidencias. Junto a otros colegas, impulsó la creación de la casa editorial de los periodistas cubanos, la Editorial Pablo de la Torriente Brau, fundada en 1985, con el objetivo de publicar textos de apoyo a la formación y superación profesional del sector y servir de soporte económico de la UPEC. Entre otras muchas condecoraciones, recibió el Premio Nacional de Periodismo José Martí por la Obra de la Vida; Premio de la Dignidad concedido por la UPEC, Premio Periódico Patria y el Premio Internacional de Periodismo OIP. Durante los últimos años de su vida, Vera se mantuvo vinculado estrechamente al periodismo participando en congresos y seminarios, redactando artículos para la prensa y difundiendo boletines a través de los medios electrónicos y las redes sociales. Seguiremos Informando...